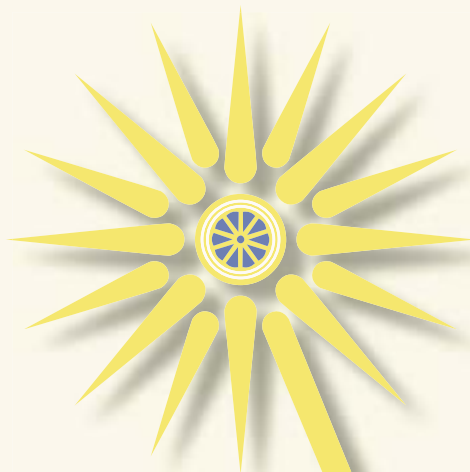

МАКЕДОНСКАТА САГА

M

македонската агонија и голгота и натаму продолжува. И повторно СПЦ прави драми и ја продолжува старата, српска политика кон Македонија, кон Македонската православна црква, името, идентитетот. Но, повеќе од јасно е дека сите обиди за негирање на автокефалноста на МПЦ и инсталирање туѓи цркви не е ништо друго туку национал-шовинистичка желба и антимакедонски хегемонизам, вешто скриени под лицемерната грижа за православието.

На македонската црковна дипломатија ѝ останува да си го одработи своето, да излезе од лежерноста, дипломатска и духовна, и да се обиде да го зајакне лобирањето кај сестринските цркви, а дома да им се придружи на своите верници. Во Синодот веќе се придвижија. Не можејќи веќе да се воздржи од овој бесконечен српски црковен атак се огласи и поглаварот на МПЦ, Охридски и Македонски Архиепископ Г.Г. Стефан, да каже дека единствениот грех е името, она што отсекогаш им пречело на нашите соседи. Тој ги повика верниците и свештенството да ги издржат сите искушенија настанати по одлуката на СПЦ да прогласи своја парацрква во Македонија. За среќа, барем кога станува збор за верата наша, рисјанска неканонската одлука на Српската црква, иако предизвика револт, уште повеќе ги соедини македонските верници.

Меѓутоа, добро би било ако Македонија го има само овој проблем. Но, за жал, на разгорениот оган бензин му долеа обелоденувањето на веста во која Џафери прв пат јавно призна дека разговарал со Георгиевски за поделба на Македонија, но војната ги спречила да го реализираат планот. Пеколниот план за "мирна поделба на Македонија" бил направен веднаш по победата на изборите во 1998 година и по склучувањето на нивната коалиција. Од другата страна, поточно "обвинетата", велат дека Џафери со интервјуто очајнички се обидел да врати дел од албанските гласачи и дека тоа било дел од неговата предизборна кампања, притоа тврдејќи дека никогаш со никого немало договори за поделба. Но, малку да ни се освежи помнењето. Во колумна во еден дневен весник во април 2003 година Георгиевски напиша:

"Потребно е најтито враќање на тезите изнесени од неколку академици за размена на територии и на население или, поточно разграничување меѓу Македонците и Албанците". Како и да е, во минатото јавно се зборуваше за тоа и имаше отворени сомневања за таквиот договор. Оттука не треба да бидеме кусогледи, не треба да забораваме дека повеќе од дваесет проценти од населението на оваа земја никогаш нема да биде рамнодушно за тоа. Да мислиме или, пак, да негуваме илузии дека е можно нашите граѓани, од албанско етничко потекло, дека ќе го следат македонскиот национален интерес (во смисла на државен). Факт е дека се отворија големи рани, чиешто лекување тукушто почнува, а некои сè уште се отворени, со многу неизвесни изгледи за затворање. Тука се надоврзува и уште една тема која за Македонија е особено важна. Тема која предизвикува разноразни земјотреси за да разбере македонскиот народ дека околу Косово, дефинирањето на нашиот национален интерес е и ќе биде комплицирана и многу суптилна работа. Познати се веќе планираните мерки на УНМИК, како и со процесите во врска со иднината на таа, поранешна Покраина. Да се потрудиме тие нивни илузии да не станат реалност, затоа што како тргнале работите лошо ѝ се пишува на Македонија.

И токму кога ете си рековме, покрај овие бројни проблеми кои сè повеќе ни надвиснуваат над глава, барем патот кон Европската унија полека го трасираме, Французите и Холанѓаните, кој знае по кој пат ни ја расипуваат евроидилата, овој пат со нанесување нов удар по Уставот на Европа.

И како што тргнале работите, додека ние стигнеме на ред, Унијата ќе се распадне. Па, ќе излезе работата во кој било сојуз да сме влегле, тој се распаднал! Но, комесарот за проширување на Европската унија, Оли Рен, го храбри нашиот премиер да не се откажува од напорите за приближување до Европската унија. Комесарот Рен ја потсмри и нашата вицепремиерка Шекеринска, велејќи ѝ дека францускиот референдум нема директно влијание на македонската апликација за членство, што сите нас малку не смири и некако ги спласна нашите невротични реакции. Ние сме некако по природа лесни за манипулирање и во овој случај забораваме да погледнеме во нешто друго освен во синото знаме со 15 златни ѕвезди.

Оттука, што друго да се помисли. Македонија влегува сè повеќе во тој маѓепсан, хаотичен вртлог од бесконечни напади било на политичко, национално, верско... па и културно ниво на кој не му се гледа крајот, меѓутоа, сепак најважно од сè е секој граѓанин на ова парче земја да сфати дека единствениот спас за него и за неговата македонска држава е самосвесноста и обединетоста на македонскиот народ. Само така ќе може да си го одбрани и името, и идентитетот, и верата, и државата која успеала да се издигне од пепелта кога ѝ било најтешко, па зошто да не може и сега.

Од основачот Ѓорѓија - Џорџ Атанасоски